

χης Ἀργολικοκορινθίας καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς Κορίνθου πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, εἰποῦσαι αὐτῷ τὸ ὡς ἐεὺ παρέστης». Εἰς δὲ τὸν σταθμὸν Λουτρακίου ἀνέμενον τὸν νέον Μητροπολίτην λαϊκαὶ ἐπιτροπαί, αἰτινες τῷ προσέφεραν ὑπαισιότητα ἀνθοδέσμας.

Εἰς τὸν σταθμὸν Κορίνθου ὡς καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς δι' ὧν θὰ διήρχετο ἡ πομπὴ εἶχον συγκεντρωθῆ πλήθη λαοῦ, συνωθούμενα ἔπισθεν τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως. Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς αὐτοκινηταμάξης εἰς τὸν σταθμὸν, ἐχαίρετῆσεν ἐπισήμως τὴν ἐμφάνειν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὃ δὲ κ. Δήμαρχος Κορίνθου προσεφώνησε καταλλήλως τὸν Σεβασμιώτατον, ἔστις ἀπήντησεν εὐχαριστῶν. Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας, ἐνδεδυμένου τὰς ἱερατικὰς αὐτοῦ στολὰς, τῶν μαθητῶν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου Κορίνθου, τιμητικῆς συνοδείας τῆς ΕΟΝ καὶ τῶν ἐπισήμων, ἀκολουθουμένων ὑπὸ πλήθους κόσμου, ὃ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας διὰ τῶν σωματοστολιστῶν ὁδῶν τῆς πόλεως κατηυθύνθη εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Παύλου, εὐλογῶν τὰ μετὰ καναφανοῦς συγκινήσεως παρακολουθῶντα τὴν πομπὴν πολυάριθμα πλήθη. Ἐκεῖ, μετὰ τὴν ψαλλεῖσαν δοξολογίαν, ὃ ἐφημέριος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ νέου Ἱεράρχου, τοῦ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος ἀναφωνήσαντος τὸ «ἕξίς». Μεθ' ἃ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας Παρυστολ. Ἀρχιμ. Ἀγαθόνικος Παπασταματίου προσεφώνησε τὸν Μητροπολίτην, ὃ ὁποῖος, κατόπιν καὶ τῶν λοιπῶν προσφωνήσεων, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

«Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ». Τὸν ἀπρόσκλητον τοῦτον χαιρετισμὸν, τὸν ὁποῖον ὁ θεόπνευστος Ἰδρυτὴς τῆς ἀγιωτίτης ταύτης Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, ὃ θεῖος Παῦλος, ἀπήντησε, γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους τῆς τότε ἐποχῆς, ἀπευθίνω πρὸς πάντας τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐπαρχίας ταύτης, τοὺς τε ἐνταῦθα παρευρισκομένους καὶ συμπροσευχόμενους μεθ' ἡμῶν καὶ τοὺς ἀπολειφθέντας ἔξ αὐτῶν. Ἐν βαθύτη δ' εἶτα κατανύξει ψυχῆς, ὑποκλινόμενος ἐνώπιον τῶν ἀνεξερευνήτων τοῦ Θεοῦ βουλῶν, τοιοῦτοτρόπως τὰ κατ' ἐμὲ οἰκονομήσαντος, δόξαν, αἶνον, εὐχαριστίαν καὶ προσκύνειν ἀναπέμψω τῇ ἐν Τριᾷδι ὑμνουμένη καὶ προσκυνουμένη Θεότητι, εἰς τὸ ἅγιον καὶ πανουργὸν θέλημα τῆς Ὅποιας καθοσιῶ ὄλων ἑμαυτὸν καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν τῆς ἐνθρονισέως μου ἐν τῷ περιλήμπτῳ τούτῳ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως Κορίνθου. Καθῆκον δ' ἐπὶ τούτοις ἐπιτακτικῶν καὶ ἐπιβεβλημένων ἐκπληρῶν ἐκφράζω καὶ ἐνταῦθα τὴν βαθεῖάν μου εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἄκραν νομοτάθειαν πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τῆς ψήφου τῆς ἀνέδειξέ με μητροπολίτην τῆς ἐνδόξου ταύτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, πρὸς τὸν εὐσεβέστατον λαοφιλῆ Ἀντίστα ἡμῶν, ἐκφοράσαντα τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ὑψηλὴν προτίμησιν Αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν κυβέρνησιν, τὴν μετὰ ζήλου θερμου-

γοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικότητος μοναδικῆς ἀναλαβοῦσαν καὶ διεξάγουσαν τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας καὶ ἀνασυνκρατήσεως ἡμῶν, διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐγκρίσιν καὶ κίρῳσιν τῆς ἐκλογῆς μου.

Κατῆλθον, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, εἰς τὴν φιλότιμην μας Πατρίδα καὶ νῦν εὐρίσκομαι μετὰ ὑμῶν, ἀφοῦ διέμεινα, ὅπως γνωρίζετε, ἐπὶ 12 καὶ πλέον ἔτη ἐν Λονδίῳ, τῇ μητροπόλει ταύτῃ τῆς κραταιᾶς Μ. Βρετανίας, τῷ κέντρῳ τούτῳ τῷ μοναδικῷ καὶ περιούσιῳ τῆς τε παγκοσμίου ἐμπορικῆς καὶ οἰκονομικῆς κινήσεως καὶ τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἰσως δὲ ἡ πολυχρόνιος διαμονή μου ἐν τῷ παγκοσμίῳ τούτῳ κέντρῳ νὰ ἐμβάλλῃ εἰς πολλοὺς ἔξ ὑμῶν τὴν προσδοκίαν, ὅτι ἔρχομαι. ἵνα γίνω μετὰ ὑμῶν κήρυξ καὶ εἰσηγητὴς νέων ἰδεῶν καὶ συστημάτων ἔργων καὶ ἀγνώστων πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ἱαχόριαν τῆς φιλιότητος καὶ ἐνδόξου μοι Πατρίδος. Ἀπὸ τοῦτο ἀκριβῶς εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς θὰ ἐπεθύμω νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐγὼ ὃ, τι ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔγραψε πρὸς τοὺς τότε Κορινθίους—οἱ ὁποῖοι, θαμβούμενοι ἐκ τῆς ἠστορικῆς καλλιπερίας καὶ λογοτεχνικῆς δεινότητος τῶν κατὰ κόσμον διδασκάλων καὶ οἰτήρων τῆς πολυανθρώπου τότε καὶ ἀφαισίου Κορίνθου, ἐνόμιζον καὶ προσεδόκων ὅτι καὶ τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῖος θὰ ἐνεφανίζετο ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐπιδεικνύον οἰητοσίαν καὶ καταπλήσσοσαν κοσμικὴν σοφίαν. Τί δὲ ἔλεγε σὺν ἄλλοις, γράφων πρὸς αὐτοὺς τὴν πρώτην μνημειώδη του ἐπιστολήν: «Κἀγὼ ἀδελφοί ἔλθων πρὸς ὑμᾶς ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ, οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδένα τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον». Τοὺς αὐτοὺς ἀκριβῶς λόγους καὶ ἐγὼ, ἄνευ οἰσθηδῆποτε μεταβολῆς ἢ τοσοποιοῦσεως, ἀπευθίνω πρὸς ὑμᾶς σήμερον, ὁπότε διὰ πρώτην φοράν σᾶς συναντῶ ὡς ὁ πνευματικὸς ὑμῶν ἀρχηγὸς καὶ ποδηγέτης Διέτριψα ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἐν Εὐρώπῃ ἐμελέτησα, ὅσον μοι ἐπέτρεπεν ἡ ταπεινὴ διακονία μου, τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ συστήματα τοῦ ἔθνους ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔζων παρεκλήθησα τὴν κοινωνικὴν δράσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κλήρου μετὰ ὄλων τῶν κοινωνικῶν στοματίων καί, προσπαθήσας ἀφ' ἑνὸς νὰ οἰκειοποιηθῶ καὶ ἀποκομίσω ὅσα καλὰ ἐκεί ὑπάρχουν. ἀφ' ἑτέρου ἠγάπησα καὶ ἔστῆμινα ἔτι περισσότερο τὴν φέρουσαν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτὰ τὰ στίγματα τοῦ μαρτυρίου, τὴν πιστὴν θεματοφυλάκην τῆς πίστεως καὶ τῶν παραδόσεών μας Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐσημάτισα τὴν ἀσάλευτον πεποιθήσιν, ὅτι ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ὄχι μόνον ἡ Πατρίς μας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ λεγομένη πεπολιτισμένη Δ. Εὐρώπη εἶναι τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἱ. Χριστοῦ. ἀκριβῶς ὅπως ἀντελαμβάνετο αὐτὸ ὃ μέγα τῶν ἔθνῶν Ἀπόστολος, γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους τῆς τότε ἐποχῆς: «οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδένα τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον».

Ἰδοὺ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, εἰς τρεῖς μόνον λέ-

Ξεις, τὸ πρόγραμμα τῆς ἐνεργείας μου ὡς μητροπολίτου τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ τὸ κέντρον τὸ μοναδικόν, περὶ τὸ ὁποῖον θὰ στραφῇ ὅλη μου ἡ ποιμαντορικὴ δράσις, ὁ ἑσταυρωμένος Ἰησοῦς Χριστός, ἡ σύντονος δηλονότι καὶ ἐντατικὴ προσπάθεια, ὅπως οἱ εἰς τὰς πνευματικὰς φροντίδας μου πεπιστευμένοι ἀγαπητοὶ χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἔλθωσιν εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν πηγῶν τῆς ζωῆς, τοῦ φωτὸς τοῦ κόσμου, τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς, τοῦ Σωτήρος Ἰ. Χριστοῦ, γνωρίσωσι καὶ οικειοποιηθῶσι καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος καὶ τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τὸ ἀπολυτωρικόν Του ἔργον, περιπατῶσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη Αὐτοῦ, καὶ προσπαθῶσι διαρκῶς νὰ ὁμοιωθῶσι πρὸς Αὐτόν, «μέχρις οὐ κατανήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ».

Λιότη ποῖος ἄλλως τε εἶναι καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐτέθη ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς; Ἰδοὺ τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔδει διαρκῶς ἐπ' ὄψιν τῆς νῆς ἢ παραφρονήσα καὶ πάλιν μερὶς ἐκείνη τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ νομιζουσα διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἀνθρωποθυσιῶν νὰ κανονίσῃ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰ καθ' ἑαυτήν. Εἰς αὐτὰς τὰς πρώτας σελίδας τῆς Γραφῆς εὐρίσκωμεν σαφέστατα διατετυπωμένον τὸν σκοπὸν καὶ τὸν προορισμὸν τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐλάσεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ. Τὸν ἔπλασε διὰ νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς Αὐτόν, προαγόμενος καὶ τελειοποιούμενος ἐν τῇ ἐναρέτῃ, τῇ ἀγίᾳ, τῇ κατὰ Θεὸν ζωῇ. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου τοῦ σκοποῦ ἐπροίκισεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν συνειδήσιν, τὸν ἐπίσημον τούτου ἀντιπρόσωπον καὶ ἔκτακτον ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου τοῦ σκοποῦ ἔδωκεν ἔπειτα ὁ Θεὸς τὸν νόμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ὁ νοῦς του ἐσκοτίσθη, ἡ καρδία του διεφθάρῃ καὶ ἡ θέλησις του πρὸς τὸ ἀγαθὸν εἴχεν ἔξασθενήσει, ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου τοῦ σκοποῦ, τῆς βαθμιαίας δηλονότι, ἀλλὰ καὶ σταθερᾶς ὁμοιώσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, ἐσαρκώθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἑσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν «εἰς ὑπερ πάντων... ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἐαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ γεγεθέντι». Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν δὲ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τούτου τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἴδρυσεν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος ἡμῶν Σωτὴρ τὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις, κατὰ συνέπειαν, ὅπως τότε διὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου τοιοῦτοτρόπως καὶ σήμερον, διὰ στόματος ἐκαστοῦ ἐκ τῶν Ἐπισκόπων τῆς, διακηρύττει ὅτι κύριος καὶ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἣτοι ἡ ὁμοίωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, ὁμοίωσις ἣτις ἦτο καὶ ὁ μόνος στόχος τοῦ σταυρικοῦ θανάτου «τοῦ ἀτοκαλλάξαντος τὰ πάντα εἰς αὐτόν» Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ.

Τὴν δὲ ἐπιτυχίαν τοῦ ὁραιοτάτου τούτου καὶ ἀγίου κατὰ πάντα σκοποῦ θέλομεν ἐπιδιώξει διὰ τῶν αὐτῶν ἐκείνων μέσων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεδίωκον τὴν πρα-

γματοποίησιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ αἱ πρώται χριστιανικαὶ κοινότητες, οἱ πρώτοι θερμοῦργοι καὶ ἐνθουσιῶδεις εἰς πίστιν ζῶσαν ὁπαδοὶ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, οἵτινες, ὁμολογοῦντες, ἀλλὰ καὶ ζῶντες τὸν Χριστὸν εἰς πάσας αὐτῶν τὰς ἀγίας συγκεντρώσεις, ἠσθάνοντο τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐρροῦμιζε καὶ ἐκανόνιζε τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν ὡς καὶ ἀπάσας αὐτῶν τὰς ἐνεργείας.

Καὶ πρῶτον ἡ ἐθνικαὶ διάδοσις καὶ ἐξάπλωσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰδιαίτερας προσοχῆς ἡμῶν καὶ τῆς μεριμνῆς καὶ θὰ καταβληθῇ σύντονος καὶ ἐντατικὴ καὶ δόλοψυχος προσπάθεια, ὅπως αἱ Γραφαί, τὸ Εὐαγγέλιον ἰδιαίτερος, καταστῆ γνωστὸν καὶ προσιτὸν μεταξὺ ὅλων τῶν χριστιανῶν, ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, καταλλήλως ἐρμηνευόμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον ὑπὸ προσώπων εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἡσκημένων, τὸ δὲ θεῖον κήρυγμα ἀποβῆ πικνότερον καὶ ἀποθηματικότερον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς πρὸς ἐνίσχυσιν μὲν καὶ πρόδον πνευματικῆν ὅλων τῶν πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ἀφύπνισιν δὲ καὶ ἐξέγερσιν πνευματικῆν τῶν τυγχόν βεβητισμένων εἰς τὸν λήθαργον τῆς ψυχοφθόρου καὶ σωματοφθόρου ἁμαρτίας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ χριστιανὸς οὔτε τὰς Γραφὰς δύναται ὀρθῶς νὰ ἐννοήσῃ, οὔτε τὰς ὑψηλὰς καὶ σωτηρίου ἀληθείας τῶν εἰς τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ ζωὴν νὰ ἐφαρμόσῃ, οὔτε δὲ γενικῶς οἰανδήποτε πνευματικὴν ζωὴν νὰ ζήσῃ ἀνευ προσευχῆς ζωῆς καὶ θερμῆς, δαΐμονασθῶμεν, συνεργούντος τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἡ προσευχὴ καταλάβῃ τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἐξέχουσαν θέσιν, τὴν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ κατέχῃ ἐν τῇ ζωῇ παντὸς χριστιανοῦ. Εἶναι λίαν λυπηρὸν καὶ ὀλις ἀσύμφωνον πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὁραιότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τὸ γεγονός, ὅτι, ἐνῷ Ἐκκλησίαι ἐτερόδοξοι διακρίνονται διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτῶν πνευματικότητα, ὀφειλομένην εἰς ζωὴν προσευχῆς συστηματικῆς, πηγαίας, ὀλοψύχου, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ὑστεροῦμεν τόσον εἰς τὸ ζωτικώτατον τοῦτο σημεῖον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὴν προσευχὴν, καὶ κατὰ συνέπειαν τόσον ὑπολειπόμεθα καὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ἀληθοῦς, χριστιανικῆς πνευματικῆς ζωῆς. Καὶ ὅμως ἡ ὑπαρξὶς τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς καὶ ἀλάθητος ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως; ἐντὸς μας τῆς θρησκείας, ὅπως καὶ ἡ ἀναπνοὴ εἶναι ἡ ἀλάθητος ἀπόδειξις τῆς ζωῆς τοῦ σωματικοῦ οργανισμοῦ μας.

Ἡ εὐπρόεπειά εἶτα καὶ ἡ εὐχημοσύνη καὶ ἡ τάξις ἐν τῇ Θ. Λατρείᾳ, κέντρον τῆς ὁποίας εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ φρικτὴ ἐξίλαστήριος ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θυσία τοῦ Σωτήρος, θ' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ὁλοῦς ἐκκλησιαστικῆς φροντίδος καὶ ἐπιστάσεως. «Οὐκ ἔστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεὸς ἀλλ' εἰρήνη... πάντα εὐσχημῶνός καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω» ἀναφωνοῦν διατάσσει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀποστόλου. Ἐν τῇ θείᾳ Λατρείᾳ εὐρίσκονται συγκεντρωμένα ὅλα τὰ συντελούμενα εἰς τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἀνάδειξιν καὶ πρόδον τῆς πνευματικῆς τοῦ χριστιανοῦ ζωῆς, ἡ ἀκοῦσις τ. ἔ. τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ προσευχὴ καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Καὶ

διὰ τοῦτο ἡ Θ. λατρεία ὀφείλει νὰ διεξάγεται μετὰ πάσης εὐλαβείας, μετὰ φόβου Θεοῦ, μετὰ βαθυτάτης προσοχῆς ἐκ μέρους Κλήρου καὶ λαοῦ, μετ' ἀπολύτου δὲ γαλήνης καὶ ψυχικῆς περισυλλογῆς καὶ ἡσυχίας, ἵνα πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς λατρεύηται ἐν αὐτῇ ὁ Παντοδύναμος Θεός. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας εἰδικῶς, θὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν καὶ ὅσον τὸ δυνατόν συχνὴν Μετάληψιν ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν τοῦ Ἀκράτου καὶ Ζωοποιοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ ἱ. Χριστοῦ, θὰ ἐφελκυσόμεν ὁμῶς ὅλους ἰδιαίτερον τὴν προχθὴν τῶν εὐλαβεστάτων ἱερῶν τῶν κεκτημένων τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς πατρότητος, ἵνα μηδεὶς ἐκ τῶν χριστιανῶν προσέρχεται εἰς τὸ ἀγιώτατον μυστήριον ἄνευ προηγουμένης βαθείας ἐξομολογήσεως καὶ εὐκρινοῦς συντριβῆς καὶ μετανοίας.

Ἐπιδιώκοντες, ὁμῶς, δι' ὅλων τῶν ὡς ἄνω μέσων τὴν πνευματικὴν βελτίωσιν καὶ προόδον τοῦ παρὰ Θεοῦ ἐμπιστευθέντος ἡμῖν χριστεπωνύμου πληρώματος, θέλομεν ἐκ παραλλήλου φροντίσει δι' ὅλων τῶν δυνάμεων ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἐκείνων, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Σωτὴρ αὐτὸ τοῦτο συνεαύτισε τὸν Ἐαυτὸν Του ὅταν ἔλεγεν: «ἐφόσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε». Θέλομεν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ οδηγήσωμεν τοὺς χριστιανοὺς ἡμῶν εἰς τὸν Χριστόν, εἰς τὴν μίμησιν Αὐτοῦ, εἰς τὴν ἁγίαν, τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν θείων Αὐτοῦ παραγγελμάτων. Διὰ νὰ πραγματοποιήσωμεν ὁμῶς τὸν μέγαν τοῦτον καὶ κατὰ πάντα ὑπέροχον καὶ ἅγιον σκοπὸν οἰαδήποτε πνευματικῆς ἐνέργειας καὶ δραῖς μόνῃ δὲν εἶναι ἀρκετῆ. Διότι ὅταν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνηται τοὺς κνισμοὺς τῆς πείνης καὶ ὅταν βλέπῃ γύρω του στόματα πεινῶντα καὶ σώματα κατεσκληρότα ἐκ τῶν στερησῶν καὶ τῶν κακουγιῶν, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Χριστόν, οὔτε νὰ ζῆσῃ ζωὴν πνευματικὴν. Αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὄχι μόνον μᾶς ἐδίδαξε νὰ ζητῶμεν παρὰ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, ὅχι μόνον ἔθρεψεν ἐπανειλημμένως τὰς χιλιάδας τοῦ λαοῦ, αἵτινες τὸν ἠκολούθουν, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐδήλωσε σαφῶς καὶ με ὅλων τὴν θεικὴν Του αὐθεντίαν ὅτι ἐφόσον δὲν ἀναζητήσωμεν τοὺς πεινῶντας, τοὺς διψῶντας, τοὺς γυμνοὺς, τοὺς ἐν φυλακῇ καὶ ἀσθενείᾳ ὅπως ἀνακουφίσωμεν αὐτοὺς καὶ ἐπουλώσωμεν τὰς ὀδυνηρὰς αὐτῶν πληγὰς τῆς ἀνεχείας, τῶν στερησῶν, τοῦ πόνου δὲν θὰ κληρονομήσωμεν τὴν αἰώνιον Του καὶ μακαρίαν βασιλείαν, ὅπου τὰ ἅγια θὰ «ἂ ὀφθαλμοὶ οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἄνβη».

Ἰδοὺ ἐν ἄκρῳ συντομία καὶ ἐν γενικαῖς μόνον γραμμαῖς τὸ πρόγραμμα τῆς μελούσης ποιμαντορικῆς δράσεως ἡμῶν, πρόγραμμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκπλήρωσιν, κατὰ λόγον ἄλλως τε φυσικόν, θέλομεν ἐπιδιώξει, ὑπολογίζοντες καὶ στηριζόμενοι ἰδιαίτερος εἰς τὴν βοήθειαν καὶ τὴν ὀλοψυχον συνεργασίαν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου τῆς θεοσώστου ταύτης ἐπαρχίας. Ἔχω πάντα λόγον, ἀγαπητοί μου συμπρεσβύτεροι καὶ συνεργάται ἐν τῇ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ἐξ ὅσων ἤκουσα

περὶ ὑμῶν, νὰ πιστεύω ὅτι περιπατεῖτε ἀξίως τῆς κλήσεως ὑμῶν καὶ ὅτι ἀγρυπνεῖτε περὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἐνοριῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσαντες. Αἱ ἐκτάκτως ὁμῶς χρῆσιμοι στιγμαὶ καὶ περιστάσεις, τὰς ὁποίας διερχόμεθα καὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα, καὶ αἱ κατακτήσεις καὶ αἱ πρόοδοι τῆς ἀγαλιώτου ἁμαρτίας, ἧτις ἐδημιούργησε τὰς σημερινὰς ἀδιορθρηήτους καὶ ὀδυνηρὰς περιστάσεις, ὑφ' ἃς διαβιοὶ ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, εἶναι τόσον φοικαλέαι καὶ τόσον ἀπογοητευτικαὶ διὰ πᾶσαν ψυχὴν, διατηρήσαντες εἰσεῖτι ποῖαν τινὰ εὐθιξίαν καὶ εὐαισθησίαν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν, ὥστε θεωρῶ καθῆκον ὅπως, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ἐπισήμου ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων μου, κάμω ἰδιαίτερον ἐκκλησίαν πρὸς ὅλους ὑμᾶς τοὺς ἀμέσους βοηθοὺς καὶ συνεργάτας μου, ἵνα τὰ ἅγια καὶ ἱερὰ καθήκοντα ὑμῶν ἐπιτελήτε μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελείας, ἀκριβείας, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου ἱεροῦ, ἀναλόγου πρὸς τὰς ἱστορικὰς στιγμὰς, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζομεν. Μὴ λησμονεῖτε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι καθῆκον ἡμῶν τῶν κληρικῶν εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὁποίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν, ἂν δὲν διδάξωμεν καὶ δὲν φρονηματίσωμεν ὄχι μόνον διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας μας, ἀλλὰ καὶ πρὸ πάντων καὶ κατ' ἐξοχὴν διὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν ζωῆς καὶ τοῦ ἁγίου παραδείγματός μας. Αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραὶ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη κρίνεται ὁ ἄνθρωπος ἐλησμόνησε τὸν προορισμὸν του ἢ ὕλη καὶ ἡ φιληδονία κινδυνεύουν νὰ καταπνίξουν κάθε ἰδεῶδες εἴτε ἐθνικόν, εἴτε θρησκευτικόν· μεταβληθῆτε ὅθεν ὅλοι εἰς κήρυκας τῆς μετανοίας, εἰς κηρύγματα ζωντανὰ ἐπιστροφῆς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν ἱ. Χριστόν, εἰς ἀποστόλους ἀκτινοβολοῦντας καὶ σκορπίζοντας πρὸς ὅλα τὰ στρώματα τῶν ἐνοριῶν σας τὴν ἀγιότητα, τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην καὶ πρὸ παντός μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡμᾶς τοὺς κληρικοὺς εἶχε πρὸ παντός ἄλλου ὑπ' ὄψιν ὁ Χριστός, ὅταν ἔλεγεν περὶ τῶν ὀπαδῶν του ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ὅμοιοι πρὸς τὸ ἀπαστράπτειν φῶς, πρὸς τὸν λύχνον, ὅστις διαρκῶς ὀφείλει νὰ λάμπῃ καὶ νὰ φωτίζῃ, πρὸς τὸ ἅλας τὸ ὁποῖον ἔχει προορισμὸν νὰ προφυλάττῃ τὰς τροφὰς ἀπὸ τὴν σῆψιν καὶ τὴν καταστροφὴν. «Ποιμάνετε ὅθεν τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστικῶς ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδὲ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλ' ὡς τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος κομμίσεθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον».

Τὸν θρόνον τοῦτον, ἀδελφοί, τὸν ἀποστολικὸν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου ἐκόσμησαν καὶ κατηγλάισαν ἐπίσκοποι ζηλωταί, ἐνθουσιώδεις ζῶσαι εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, ἐπίσκοποι μοχθήσαντες ὑπερανθρώπως λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου αὐτῶν· εἰς δὲ τοὺς τελευταίους τούτους ἀναμφιβόλως ἀνήκει καὶ ὁ προκάτοχος ἡμῶν, τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου πρόκεινται τοῖς πᾶσι τρανὰ μαρτύρια τῆς ἐργατικότητος, τῆς ἰκανότητος, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του. Καθιστῶ ἑμαυτὸν ὀλόκληρον εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, εἰς

τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, ἥτις πρὸ ὀλίγου προεχειρίσατό με Ἐπίσκοπον τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἵνα μὲ χρησιμοποίησιν ὅπως οἶδε, ὅπως βούλεται, ὅπως εὐδοκεῖ πρὸς συνέχισιν τῆς κοινωφελούς δράσεως καὶ τῆς ψυχοφελούς ποιμαντορίας τῶν προκατόχων μου, εὐχαίς καὶ ἰκεσίαις τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου καὶ πρὸς δόξαν Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ὁ λαὸς ἀνεχώρησε καὶ πάλιν τὸ «ἄξιον», καὶ προσελθὼν ἠσπάσατο τὴν δεξιὰν τοῦ νέου Ποιμενάρχου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ὅς μὲν πεινᾷ...»

Ἡ πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλλήνας ἀπὸ ραδιοφώνου ἀπευθυνθεῖσα Ἐκκλησία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ὡς Προέδρου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Μαθητικῶν Συνασιῶν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἐν ἄλλῃ στήλῃ, τονίζει τὴν ὑποχρέωσιν πάντων, ὅπως ἔλθωσιν ἀρωγοὶ εἰς τὸ ἔργον τῶν Μαθητικῶν Συνασιῶν, ὄχι μόνον ἀπὸ ἀνάγκης κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ πρὸς ἀλλήλους ὑπάρχοντος συνδέσμου, ὡς μελῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὑπενθυμίζεται, δηλαδή, ὅτι εἴαν πάσῃ εἴς μέλος, καὶ δὴ μέλος τρυφερόν, δὲν εἶναι δυνατόν τὰ μὴ συμπάσχωσι καὶ τὰ ὀδύλοιπα μέλη Ἐπομένως, ἂν θέλωμεν νὰ ἐβρισκώμεθα εἰς πραγματικῆς μετὰ τοῦ Κυρίου κοινωνίας καὶ νὰ μὴ φέρωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνον ὕψῳ, θὰ πρέπει νὰ μὴ κλείωμεν τὰ σπλάγχνα ἡμῶν πρὸ τῆς δυστυχίας τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ Κυρίου, ἵνα μὴ παρουσάξῃται τὸ ἄκρως θλιβερόν φαινόμενον, κοινωνίας, φερούσης τὸ χριστιανικὸν ὄνομα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅμως ἄλλος μὲν πεινᾷ, ἄλλος δὲ μεθύει...

Θεσμὸς ἱερὸς καὶ θεῖος.

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία ἐσημειώθη ἐν τῇ ἐπισήμῳ τοῦ Κράτους ἡμῶν πολιτικῆ ἔναντι τῶν αἰωνοβίων κοινωνικῶν θεσμῶν, καὶ τοῦ νέου πνεύματος, τοῦ διαπνέοντος τὰς σχέσεις τῆς Πολιτείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ὁμιλεῖ γλώσσαν, τὴν ὁποίαν οὐδόλως εἶχαν συνηθίσει αἱ προηγούμεναι Κυβερνήσεις, αἵτινες, σχεδὸν ἄνευ ἐξαιρέσεως, εἶχον σπεύσει νὰ ἐγκολποθῶσι τὰς ἀναιρετικὰς περὶ οἰκογενίας καὶ Ἐκκλησίας ἀρχάς. Ὅμιλῶν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς εἰς συγκέντρωσιν γονέων εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων πολυτίμων διὰ τοὺς γονεῖς ἠποθηκῶν: «Ἡ ἑλληνικὴ δρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ τὴν οἰκογένειαν θεσμὸν ἱερὸν, διότι ἡ οἰκογένεια βασίζεται ἐπὶ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μυστήριον, ὅπως ὁ σύνδεσμος τῶν παιδιῶν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν γίνεται διὰ τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης εἶναι μυστήριον... Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἐπομένως θεσμὸς θεῖος καὶ ὅσοι ἀπὸ πάντων ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν Γραφήν, θὰ ἐδιαβάσατε τὰς θαυμασίας σελίδας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διὰ τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, τὸν σύνδεσμον ἀνδρὸς καὶ γυναικός, τὴν

ἀγάπην, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸν σεβασμὸν μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὰ παιδιά». Καὶ ὅμως ἡ ἐποχὴ δὲν εἶναι μακρὰν, ὅτι ὁ θεῖος οὗτος θεσμὸς κατετάσσεται μετὰ τῶν «ἀσπίων ἰδανικῶν»...

Ἰὶ μεγαλύτεροι κακοῦργοι.

Εἰς τὸν αὐτὸν λόγον τοῦ ὁ κ. Πρωθυπουργός, διαγράφων τὴν ἐπίδρασιν κατηγορίας τινὸς τῶν «ἀνωμάτων γονέων», ὅπως ὠνόμασε τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν δίδουσι τὴν πρόεπουσαν ἠθικὴν ἀγωγὴν εἰς τὰ τέκνα τῶν, ἐποίησατο τὴν ἐξῆς, ἄκρως μὲν λυπηρόν, δυστυχῶς ὅμως ἀληθῆ, διαπίστωσιν. «Ἀκούετε γονεῖα, ὁ ὁποῖος... διαβάσει ἐφημερίδας καὶ νομίζει ὅτι τὰ κατέχει ὅλα, νὰ λέγῃ εἰς τὸ παιδί του: ὁ Θεὸς εἶναι ἀνοησία!.. Ἐμεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, τοὺς ἀκούετε νὰ λέγουν, πρέπει νὰ τὰ σταματήσωμεν αὐτὰ. Ἀν σταματοῦν δὲ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀναπτύσσων τὸ παιδί τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀθείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀθησκείας. Καταλαβαίνετε τώρα ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα; Γίνονται οἱ μεγαλύτεροι κακοῦργοι—καὶ δὲν ἐννοῶ τοὺς κακοῦργους, τοὺς ὁποῖους ἐγκλείομεν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ τοὺς ὁποῖους τιμωροῦν τὰ δικαστήρια—ἐννοῶ τοὺς κακοῦργους τῆς κοινωνίας, τοὺς ὁποῖους δὲν ἠμπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ νόμος δυστυχῶς. Αὐτοὶ εἶνε οἱ χειρότεροι κακοῦργοι, οἱ ὁποῖοι ἀπατοῦν τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι, ἀγῶρια καὶ κορίτσια, βάζουσι ἠθικὴν φωτιὰ εἰς τὰ σπίνια τοῦ κόσμου». Πράγματι πρόσφροντος χαρακτήριμος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσθεθῆ προκειμένου περὶ τῆς διαστροφῆς ψυχῶν νεανικῶν, μάλιστα δὲ τοιαύτης διαστροφῆς.

Τὸ φάρμακον τῆς εἰρήνης.

Ἄν καὶ δὲν ἐγένοντο ἐπαρκῶς αἰσθητὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν πληγῶν τοῦ μόλις ἐκτραγέτος πολέμου ἐν τούτοις κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον ἐξεδηλώθησαν ἐκ μέρους τῶν ἐμπολέμων διαθέσεις, ἐπιδιώκουσαι τὴν σύνασιν εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἔκεινται ἐν τέλει ἀτελεσφόρητοι. Καὶ ἦτο φυσικόν, ἐφ' ὅσον τὸ φάρμακον τῆς εἰρήνης, εἰρήνης πραγματικῆς καὶ εἰλικρινούς, δὲν δύναται νὰ δοθῆ κερωρισμένως ἀπὸ τὸ ἔτερον καὶ μοναδικὸν φάρμακον, τὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Πᾶσα προσπάθεια πρὸς διαχωρισμὸν τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀπ' ἀλλήλων, ὡς ἀπεδείχθη ἡδὴ ἐκ τῆς μακραίωνος ἀνθρωπίνης ἱστορίας, εἶναι καθαρὰ ματαιοπονία. Ἡ ἀνθρωπότης, ἐπομένως, ἂν θέλῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν πραγματικὴν εἰρήνην, δὲν ἔχει ἢ νὰ καταφύγῃ εἰλικρινῶς εἰς τὴν Πηγὴν τῆς εἰρήνης, τὸν Χριστόν, καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ἀνεπιφυλάκτως τὴν διδασκαλίαν Του. Αἱ μέσαι λύσεις ἀποτελοῦσι παράτασιν τοῦ παραληρημάτου, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἢ διὰ ὑβόν τοῦ Σωτῆρος καταλυομένη ἁμαρτία.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὰς τακτικὰς αὐτῆς συνεδριάσεις. Μόνον ἡ συνεδρίασις τῆς παρελθούσης Πέμπτης, λόγῳ τῆς εορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐγένετο τῇ χθρῆ Παρασκευῇ.